

Cameleonul Cami s-a trezit deunăzi și și-a zis năuc:
„Eu la grădiniță nu mă mai duc!

Nu mai suport să fac ce zice doamna educatoare!
Nu mai vreau croasant cu gem și ceai la gustare!
Nu mai vreau să colorez foile pe care mi le dă doamna și le verifică tata!
Nu mai vreau să învăț literele și cifrele! Gata!“

Când mama lui a deschis ușa și i-a zis:
— Cami! Mergem la grădiniță, trezește-te din vis!
El a răspuns: — Mmm! Mama, nu mi-e bine!
Te rog, vino aici, așază-te, stai cu mine!

— Nu ți-e bine? a zis doamna Cameleon speriată,
Dumnezeule, ce-i cu tine, copile? Arzi! Tremur toată!
Marcele, l-a strigat pe tatăl lui Kami, vino, e bolnav copilul!
Sun-o pe maică-ta, sun-o pe mama, ea știe șpilul
Cum să faci bine un copil cu febră și bube dulci,
Cum să-i faci frecție și să-i treacă de gâlci.

„Bube dulci, și-a zis Cami în sine, Doamne,
Ce mai pot să exagereze unele mame!
Eu nici n-am febră, dar bine că i se pare,
Că așa am să scap de pacostea cea mare:
Grădinița, literele, croasantele, coloratul.“
Așa-și spunea în mintea lui împielitatul.

